

Fr. 6 (PMG 852)

Athen. 14.629e ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἢ καλουμένη ἄνθεμα. ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες·

1. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα,
ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
2. ταδὶ τὰ ῥόδα, ταδὶ τὰ ἴα,
ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

|| 1 τὰ ῥ. cens. Ienensis : ταδὶ τὰ ῥ. codd. De numeris, vd. West 1982, 148; Martinelli 1995, 192. De cantilena, vd. Latte 1913, 79 s., Snell 1976, 107, Baud-Bovy 1983, 6 s., Lambin 1992, 191 s., Pordomingo 1996, 467, 470, 471, 472, 479.

Fr. 7 (PMG 853)

Athen. 15.697b-c τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη· “τί μ’ ἀνέμνασας κείνων κυλίκων;” κατὰ τὸν σὸν Φίλωνα (SH 689A), δέον μηδένα τῶν σπουδῆς ἀξίων λέγειν τι τοῦ γάστρωνος παρόντος Οὐλπιανοῦ. οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ὠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἳαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἦδε·

ὦ τί πάσχεις; μὴ προδῶς ἄμμ’, ἰκετεύω·
πρὶν καὶ μολεῖν κείνον, ἀνίστω,
μὴ κακὸν <σε> μέγα ποιήσῃ
κάμῃ τὰν δειλάκραν.
ἄμέρα καὶ ἦδη· τὸ φῶς
διὰ τὰς θυρίδος οὐκ εἰσορῆς;

5

τοιούτων γὰρ ἀσμάτων αὐτοῦ πᾶσα πλήρης ἡ Φοινίκη, ἐν ἣ καὶ αὐτὸς περιῆει καλαμίζων μετὰ τῶν τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων”.

Cf. Hesych. λ 1254 L.

|| 3 s. κακὸν <σε> μ. ποιήσῃ / κάμῃ (Dindorf) τὰν (Bothe) Bergk : κ. μ. ποιήσῃς· καὶ με τὴν A || 6 εἰσορῆς Meineke : ἐκορῆς A. De numeris, vd. Campbell 1982, 131, 448, West 1982, 149. De dialecto, Page 1962, 454. De carmine, Wilamowitz 1889, 21 s., Garrod 1923, Campbell 1982, 131 s., 448, Lambin 1992, 33-37, Pordomingo 1996, 467, 470, 471, 472, 474 s., 479.

Fr. 23 (PMG 869)

Plut. Sept. sap. conv. 14.157d-e ὁ μὲν Θαλῆς ἐπισκώπτων εὖ φρονεῖν ἔφη τὸν Ἐπιμενίδην ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν τὰ σιτία καὶ πέττων ἑαυτῷ καθάπερ Πιττακός. ἐγὼ γάρ, εἶπε, τῆς ξένης ἠκουον ἀδούσης πρὸς τὴν μύλην ἐν Ἐρέσῳ γενόμενος·

ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει
μεγάλας Μυτιλήνας βασιλεύων.

Cf. Aelian. VH 7.4 ὅτι Πιττακὸς πάνυ σφόδρα ἐπήγει τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκεῖνο ἐπιλέγων, ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διαφόρως ἔστι γυμνάσασθαι. ἦν δέ τι ἄσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον, Diog. Laert. 1.81 τούτῳ (scil. Πιττακῷ) γυμνάσιον σίτον ἀλεῖν, ὡς φησι Κλέαρχος ὁ φιλόσοφος (fr. 71 W.), Clem. Alex. Paed. 3.10.50.2 (1.265.18 s. St.) ὁ Πιττακὸς ἐκεῖνος ... ἦλθεν ὁ Μιτυληναίων βασιλεὺς ἐνεργῶ γυμνασίῳ χρώμενος, Isid. Pelus. Ep. 1.470 (PG 78.440b) ὁ Μιτυληναῖος δὲ Πιττακός, καίτοι βασιλεὺς ὢν, τὸν μύλωνα ἠτύουργει, καὶ ἐνεργῶς γυμναζόμενος, καὶ τὴν τροφήν ἐργαζόμενος.

|| 3 Μυτιλήνας Wilamowitz : Μιτυλάνας vel -ήνας (Μυτηλάνας B) codd. De numeris, vd. Campbell 1982, 132, 448, West 1982, 147, Pordomingo 1996, 473. De aetate, vd. Pordomingo 1996, 466. De universo carmine, vd. von Blumenthal 1940, Page 1955, 170 n. 5, Kirkwood 1974, 15, 18, Snell 1976, 107, Campbell 1982, 132, 448 s., Lambin 1992, 170 s., Pordomingo 1996, 467, 469, 470, 472, 479.

Fr. 29 (PMG 875)

Poll. 9.113 ἡ δὲ χυτρίνδα, ὁ μὲν ἐν μέσῳ κάθηται καὶ καλεῖται χύτρα, οἱ δὲ τίλλουσιν ἢ κρίζουσιν ἢ καὶ παίουσιν αὐτὸν περιθέοντες. ὁ δ' ὑπ' αὐτοῦ περιστρεφόμενου ληφθεὶς ἀντ' αὐτοῦ κάθηται. ἔσθ' ὅτε ὁ μὲν ἔχεται τῆς χύτρας κατὰ τὴν κεφαλὴν τῇ χειρὶ τῇ λαίᾳ, περιθέων ἐν κύκλῳ, οἱ δὲ παίουσιν αὐτὸν ἐπερωτῶντες·

τί δ' ἡ χύτρα;

κάκεινος ἀποκρίνεται·

ἀναζεῖ·

ἦ·

τίς περὶ χύτραν;

κάκεινος ἀποκρίνεται·

ἐγὼ Μίδας·

οὔ δ' ἂν τύχη τῷ ποδί, ἐκεῖνος ἀντ' αὐτοῦ περὶ τὴν χύτραν περιέρχεται.

Cf. Hesych. χ 850 Schm., Suda χ 619 A.

|| I τί δ ἡ χύτρα; post Bekker scripsi : τίς τὴν χύτραν; codd. De numeris, vd. West 1982, 148. De verborum constructione, Lambin 1975, 171 n. 17, Pordomingo 1996, 468, 470. Carmen integrum vetusque esse cens. Pordomingo 1996, 466. De cantilena, Lambin 1975, 170-72, Pordomingo 1996, 480.

Fr. 37 (PMG 883)

Zenob. Ath. 1.30 (p. 352 Mill.) ≅ vulg. 4.33 (1.93.9-22 L.-S.)

(a) θύραζε Κἄρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.

οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαι φασὶ ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχομένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς· “θύραζε–Ἀνθεστήρια”. τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασίν, ὅτι οἱ Κἄρες ποτὲ μέρος τῆς Ἀττικῆς κατέσχον· καὶ εἴ ποτε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν καὶ ἐδέχοντο τῷ ἄστει καὶ ταῖς οἰκίαις. μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τινῶν ὑπολελειμμένων ἐν ταῖς Ἀθήναις, οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κἄρας παίζοντες ἔλεγον· “θύραζε–Ἀνθεστήρια” (τινὲς δὲ οὕτως φασί·

(b) θύραζε Κῆρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια

hic add. BV). εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν.

Hesych. θ 923 L. “θύραζε–Ἀνθεστήρια”· παροιμία, ἣν οἱ μὲν–ἐργαζομένων, Phot. θ 276 Th. = Suda θ 598 A. (= Paus. Att. θ 20 Erbse) “θύραζε–Ἀνθεστήρια”–αὐτούς· “θύραζε Κἄρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια”· τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· “θύραζε Κῆρες· οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια”· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων, Diogenian. 5.23 (1.255.7-9 L.-S.) ≅ Apostol. 8.94 (2.459.5-7 L.-S.) “θύραζε–Ἀνθεστήρια”· διὰ πλῆθος οἰκετῶν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχομένων καὶ αὐτῶν.

|| (a) Κἄρες testt. pl. : Κἄρας Apostol. | οὐκέτ' testt. pl. : οὐκ' ἔτ' Zenob., Diogenian., Suda.

|| (b) οὐκέτ' e testt. (a) edd. pl. : οὐκ ἔνι BV.

Numeri: 3ia. Priscam formam ritualis versus (b) in ridiculam (a) iam antiqui fortasse deflexerunt. De universa re, vd. Crusius 1883, 48, 146, 1890-1894, 1148 s., 1910, 64-71, Ehrlich 1910, 9 s., Rohde I 241 s., Nilsson 1915, 181-87, 1967, 224 s., Wilamowitz 1931, 272, Deubner 1932, 113 s., Ganszyniec 1947, ter Vrugt-Lentz 1962, van der Valk 1963b, Brunel 1967, Tosi 1988, 212, Lambin 1992, 347 s., Pordomingo 1996, 466, 470, 477.